

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ
Ι.Φ., Ε.Φ. ΚΑΤΑ ΤΟΥΡΚΙΑΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ. 31206/02)

ΑΠΟΦΑΣΗ
(Δίκαιη ικανοποίηση)

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
1 Οκτωβρίου 2013

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου
44 παρ. 2. Ενδέχεται να υποστεί αναθεωρήσεις στη φάση της εκδοτικής
επιμέλειας.*

Στην υπόθεση Ι.Φ., Ε.Φ. κατά Τουρκίας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Δεύτερο Τμήμα), αφού συνεδρίασε σε Σώμα αποτελούμενο από τους:

Guido Raimondi, *Πρόεδρος,*

Danute Jočiene,

Peer Lorenzen,

Dragoljub Popović,

Işıl Karakaş,

Nebojša Vučinić,

Paulo Pinto de Albuquerque, *Δικαστές,*

και τον Stanley Naismith, *Γραμματέα του Τμήματος,*

Αφού συσκέφθηκε κεκλεισμένων των θυρών στις 10 Σεπτεμβρίου 2013,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε την τελευταία ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση αποτελεί απόρροια της προσφυγής υπ' αριθ. 31206/02 κατά της Τουρκικής Δημοκρατίας, η οποία κατατέθηκε στο Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση») από δύο Έλληνες υπηκόους, τον κ. Ι.Φ. και τον κ. Ε.Φ. («ο προσφεύγοντες»), στις 6 Μαρτίου 2002.
2. Με την απόφαση που εκδόθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 2009 («η κύρια απόφαση»), το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε παραβίαση του δικαιώματος των προσφευγόντων για ειρηνική απόλαυση της περιουσίας τους σύμφωνα με το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης (βλ. *Φ. κατά Τουρκίας*, αριθ. 31206/02, παρ. 45, 29 Σεπτεμβρίου 2009).
3. Βάσει του άρθρου 41 της Σύμβασης, οι προσφεύγοντες ζητούσαν δίκαιη ικανοποίηση για τη βλάβη που υπέστησαν λόγω της άρνησης των τουρκικών δικαστηρίων να τους αναγνωρίσουν ως κληρονόμους της ακίνητης περιουσίας της Π.Π. στην Κωνσταντινούπολη.

4. Καθώς το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 41 δεν ήταν ώριμο για απόφαση, το Δικαστήριο επιφυλάχθηκε και κάλεσε την Κυβέρνηση και τους αιτούντες να υποβάλουν εντός τριών μηνών γραπτές παρατηρήσεις σχετικά με το θέμα, και ειδικότερα να ενημερώσουν το Δικαστήριο αν και εφόσον καταλήξουν σε κάποια συμφωνία (αυτόθι, σελ. 11, παρ. 55, και σημείο 4 του διατακτικού).

5. Τόσο η Κυβέρνηση όσο και οι αιτούντες υπέβαλαν παρατηρήσεις.

NOMΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

6. Το άρθρο 41 της Σύμβασης προβλέπει τα εξής:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση».

A. Υλική και ηθική βλάβη

1. Ισχυρισμοί των διαδίκων

(α) Οι ισχυρισμοί των προσφευγόντων

7. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι στερήθηκαν την κυριότητα και χρήση τριών ακινήτων στην περιοχή Beyoğlu της Κωνσταντινούπολης, συγκεκριμένα τριών κτιρίων με τα οικόπεδά τους, τα οποία δικαιούνταν να κληρονομήσουν από την αδελφή τους.

8. Οι προσφεύγοντες ζητούν την απόδοση και των τριών ακινήτων δεδομένου ότι έχουν απαλλοτριωθεί παράνομα. Υποστηρίζουν ότι η απόδοση είναι εφικτή καθώς επί του παρόντος το πρώτο ακίνητο ανήκει στην καθ' ης Κυβέρνηση, το δεύτερο μπορεί να απαλλοτριωθεί και να τους επιστραφεί, ενώ το τρίτο είναι ήδη προς πώληση και συνεπώς η Κυβέρνηση μπορεί να το αγοράσει και να τους το επιστρέψει.

9. Σε περίπτωση που το Δικαστήριο αποφασίσει ότι η απόδοση είναι αδύνατη, γεγονός που οι προσφεύγοντες αμφισβητούν, θα πρέπει να τους καταβληθεί, πέραν της αποζημίωσης λόγω στέρησης της χρήσης, και η τρέχουσα αγοραία αξία των τριών ακινήτων.

10. Εν προκειμένω, βάσει έκθεσης εκτίμησης που συνέταξε κτηματομεσιτική εταιρία της Κωνσταντινούπολης, οι προσφεύγοντες εκτιμούν την αξία των τριών ακινήτων σε:

– 3.334.127 ευρώ για το πρώτο ακίνητο, ένα οκτώροφο πλινθόκτιστο κτίριο σε οικόπεδο με εμβαδόν 421 τετραγωνικά μέτρα, το οποίο χρησιμοποιείται από το Rotary Children’s Club για την αποκατάσταση παιδιών του δρόμου,

– 1.428.911 ευρώ για το δεύτερο ακίνητο, μια εξάροφη πλινθόκτιστη πολυκατοικία σε οικόπεδο με εμβαδόν 110 τετραγωνικά μέτρα, το ισόγειο του οποίου χρησιμοποιείται ως εστιατόριο και οι υπόλοιποι όροφοι ως διαμερίσματα, και

– 404.858 ευρώ για το τρίτο ακίνητο, ένα τετραώροφο πλινθόκτιστο κτίριο σε οικόπεδο με εμβαδόν 104 τετραγωνικά μέτρα, το υπόγειο και ισόγειο του οποίου χρησιμοποιούνται ως καφεστιατόριο και οι υπόλοιποι τρεις όροφοι ως διαμερίσματα ή γραφεία.

11. Οι προσφεύγοντες σημειώνουν ότι τα προαναφερθέντα ποσά είναι τα ελάχιστα, καθώς τα στοιχεία του δικτυακού τόπου του Δήμου Beyoğlu δείχνουν ότι υπήρξε τεράστια αύξηση των τιμών το 2009. Αυτό επιβεβαιώνεται από έκθεση που συνέταξε το Γενικό Προξενείο της Ελλάδος στην Κωνσταντινούπολη.

12. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης 18.825.265 ευρώ για τη στέρηση της χρήσης των τριών ακινήτων από το 1987 έως το Νοέμβριο του 2012. Σύμφωνα με την έκθεση εκτίμησης που συνέταξε κτηματομεσιτική εταιρία της Κωνσταντινούπολης, το πρώτο κτίριο θα είχε αποφέρει στους προσφεύγοντες μισθώματα 8.053.417 ευρώ, συν τόκους, το δεύτερο κτίριο θα είχε αποφέρει μισθώματα 5.155.594 ευρώ, συν τόκους, και το τρίτο κτίριο θα είχε αποφέρει μισθώματα 1.433.150 ευρώ, συν τόκους.

13. Τέλος, οι προσφεύγοντες ζητούν το ποσό των 100.000 ευρώ ως αποζημίωση για ηθική βλάβη λόγω της αναστάτωσης και του άγχους που υπέστησαν. Εν προκειμένω, υποστηρίζουν ότι η Κυβέρνηση πρέπει να

θεωρηθεί υπόλογη για την έλλειψη ευαισθησίας που επέδειξε, καθώς και για την άσκηση θρησκευτικών και εθνικών διακρίσεων.

(α) Οι ισχυρισμοί της Κυβέρνησης

14. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι τα οικονομικά αιτήματα των προσφευγόντων είναι κερδοσκοπικά και αβάσιμα.

15. Η Κυβέρνηση παρατηρεί ότι υπό τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης η πλήρης αποκατάσταση μέσω της απόδοσης των ακινήτων είναι αδύνατη. Όσον αφορά τα χαρακτηριστικά των κτιρίων, η Κυβέρνηση αναφέρει ότι πρόκειται για τρία πλινθόκτιστα κτίρια σε οικόπεδα με εμβαδόν 421, 110 και 104 τετραγωνικά μέτρα στις συνοικίες Terebazi και Taksim της Κωνσταντινούπολης. Για να γίνει εκτίμηση της αξίας των ακινήτων, η Κυβέρνηση προσκόμισε εκθέσεις εκτίμησης από δύο διαφορετικούς φορείς, μία τοπική κτηματομεσιτική εταιρία και το Εθνικό Γραφείο Επιθεωρητών Ακινήτων του Κυβερνείου Κωνσταντινούπολης.

16. Η πρώτη έκθεση εξετάζει την αγοραία αξία των επίδικων κτιρίων και την εκτιμά σε 1.850.000 λίρες Τουρκίας (περίπου 790.000 ευρώ) για το πρώτο κτίριο, 235.000 λίρες Τουρκίας (περίπου 100.000 ευρώ) για το δεύτερο κτίριο και 475.000 λίρες Τουρκίας (περίπου 200.000 ευρώ) για το τρίτο κτίριο.

17. Η δεύτερη έκθεση εκτιμά την αξία των επίδικων κτιρίων σε 2.082.000 λίρες Τουρκίας (περίπου 885.000 ευρώ) για το πρώτο κτίριο, 1.488.217,50 λίρες Τουρκίας (περίπου 635.000 ευρώ) για το δεύτερο κτίριο και 270.585,10 λίρες Τουρκίας (περίπου 115.000 ευρώ) για το τρίτο κτίριο.

18. Ως εκ τούτου, η Κυβέρνηση καταλήγει ότι τα ποσά που ζητούν οι προσφεύγοντες για την αξία των κτιρίων είναι υπερβολικά.

19. Όσον αφορά τις απαιτήσεις των προσφευγόντων σε σχέση με τη στέρηση της χρήσης των ακινήτων, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι στηρίζονται σε πλασματικούς υπολογισμούς και είναι αδικαιολόγητες.

20. Τέλος, όσον αφορά τις απαιτήσεις των προσφευγόντων για αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα

αιτούμενα ποσά είναι υπερβολικά και ότι η διαπίστωση παραβίασης στην παρούσα υπόθεση συνιστά από μόνη της επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

2. *Η εκτίμηση του Δικαστηρίου*

21. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παραβίαση επιβάλλει στο καθ' ου κράτος νόμιμη υποχρέωση να θέσει τέλος στην παραβίαση και να επανορθώσει τις συνέπειές της με τέτοιο τρόπο ώστε να επαναφέρει, κατά το δυνατόν, την κατάσταση που υφίστατο πριν από την παραβίαση (βλ. *Brumărescu κατά Ρουμανίας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], αριθ. 28342/95, παρ. 19, ECHR 2001-I).

22. Τα διάδικα Συμβαλλόμενα Κράτη είναι κατ' αρχήν ελεύθερα να επιλέξουν τα μέσα με τα οποία θα συμμορφωθούν προς μια απόφαση με την οποία το Δικαστήριο διαπίστωσε παραβίαση. Αυτή η διακριτική ευχέρεια σχετικά με τον τρόπο εκτέλεσης μιας απόφασης αντανακλά την ελευθερία επιλογής που συνοδεύει την πρωταρχική υποχρέωση των Συμβαλλομένων Κρατών βάσει του άρθρου 1 της Σύμβασης να εξασφαλίσουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που εγγυάται η Σύμβαση. Εάν η φύση της παραβίασης επιτρέπει την πλήρη αποκατάσταση, το καθ' ου κράτος οφείλει να προβεί σε αυτήν. Εάν, ωστόσο, το εθνικό δίκαιο δεν επιτρέπει – ή επιτρέπει μόνον εν μέρει – την επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης, το άρθρο 41 εξουσιοδοτεί το Δικαστήριο να παράσχει στον παθόντα όποια ικανοποίηση κρίνει ενδεδειγμένη (βλ. *Παπαμιχαλόπουλος κατά Ελλάδος* (άρθρο 50), 31 Οκτωβρίου 1995, παρ. 34, Series A no. 330-B).

23. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι πρόκειται για υπόθεση κληρονομικής διαδοχής που αφορά την άρνηση των εθνικών αρχών να αναγνωρίσουν τους προσφεύγοντες ως κληρονόμους της Π.Π., η οποία είχε στερηθεί τα επίδικα ακίνητα το 1998 και απέθανε το 2000 (βλ. παρ. 12-14 της κύριας απόφασης). Με την κύρια απόφαση το Δικαστήριο έκρινε ότι η άρνηση των εθνικών αρχών να αναγνωρίσουν τους προσφεύγοντες ως κληρονόμους συνιστά παρέμβαση στο δικαίωμα ειρηνικής απόλαυσης της περιουσίας τους και ότι η παρέμβαση αυτή είναι ασυμβίβαστη με την αρχή της

νομιμότητας και ως εκ τούτου αντιβαίνει το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου (βλ. παρ. 43-44 της κύριας απόφασης).

24. Συνεπώς, η αναγνώριση των προσφευγόντων ως κληρονόμων της Π.Π. – και η καταχώριση των τίτλων με τα μερίδιά τους στο Κτηματολόγιο σχετικά με τα εν λόγω ακίνητα – θα τους έφερνε στη θέση όπου θα βρίσκονταν εάν το κράτος δεν είχε απαλλοτριώσει την περιουσία της θανούσας κατά παράβαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου. Ωστόσο, φαίνεται ότι η Κυβέρνηση αδυνατεί να επιστρέψει τα κτίρια και τα οικόπεδά τους στους προσφεύγοντες. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η επιδίκαση αποζημίωσης για υλική βλάβη φαίνεται να είναι η πλέον ενδεδειγμένη δίκαιη ικανοποίηση για τους προσφεύγοντες (βλ. *Nacaryan και Deryan κατά Τουρκίας*, αριθ. 19558/02 και 27904/02, παρ. 16-17, 8 Ιανουαρίου 2008). Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η επιδικαζόμενη αποζημίωση κατά κύριο λόγο αντιστοιχεί στο ποσό που οι προσφεύγοντες θα μπορούσαν θεμιτά να προσδοκούν ότι θα λάμβαναν ως αποζημίωση για τη στέρηση της περιουσίας τους εάν υπήρχε μηχανισμός για να ζητήσουν τέτοια αποζημίωση.

25. Όσον αφορά τον καθορισμό του ποσού της αποζημίωσης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι διάδικοι υπέβαλαν εκθέσεις εμπειρογνομόνων σχετικά με την αξία των επίδικων ακινήτων. Αφού μελέτησε αυτές τις εκθέσεις, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι υπάρχει σημαντική απόκλιση μεταξύ των εκτιμώμενων αξιών που υπέβαλαν οι εμπειρογνώμονες των διαδίκων. Έχοντας υπόψη ότι καμία από τις εκθέσεις αποτίμησης των εμπειρογνομόνων δεν ελήφθη μέσω διαδικασίας στο πλαίσιο συζητητικού συστήματος, το Δικαστήριο δεν θεωρεί ότι δεσμεύεται από αυτές (βλ., τηρουμένων των αναλογιών, *Kozacioğlu κατά Τουρκίας* [GC], αριθ. 2334/03, παρ. 85, 19 Φεβρουαρίου 2009).

26. Όσον αφορά τις απαιτήσεις των προσφευγόντων σχετικά με τη στέρηση της χρήσης των ακινήτων, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι αριθμοί της έκθεσης εκτίμησης που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες βασίζονται μόνο στην ευκαιρία που έχασαν να αξιοποιήσουν ή να εκμισθώσουν τα τρία

κτίρια από το 1987, έτος που η Π.Π. τα κληρονόμησε από τη θετή οικογένειά της (βλ. παραπάνω παρ. 12). Έτσι, η κτηματομεσιτική εταιρία υπολόγισε ότι από τα 1987 τα κτίρια θα μπορούσαν να είχαν αποφέρει στους προσφεύγοντες μισθώματα 15.825.265 ευρώ.

27. Ωστόσο, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαπίστωση παραβίασης του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου βασίζεται στο γεγονός ότι, λόγω του γεγονότος ότι δεν αναγνωρίστηκαν ως κληρονόμοι, οι προσφεύγοντες ουσιαστικά έχασαν κάθε έλεγχο των ακινήτων, καθώς και κάθε ευκαιρία χρήσης και απόλαυσής τους (βλ. παρ. 43-44 της κύριας απόφασης). Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες δικαιούνται ένα μέτρο αποζημίωσης για τις ζημίες που σχετίζονται με αυτή την παραβίαση των δικαιωμάτων τους από την ημερομηνία του θανάτου της Π.Π., δηλ. τις 24 Απριλίου 2002, έως σήμερα.

28. Η Κυβέρνηση περιορίστηκε να αμφισβητήσει το δικαίωμα των προσφευγόντων για αποζημίωση λόγω στέρησης της χρήσης των τριών ακινήτων και δεν προσπάθησε να προσβάλει την προσέγγιση του υπολογισμού της σχετικής ζημιάς. Παρ' όλα αυτά, το Δικαστήριο δεν δέχεται άκριτα τις εκτιμήσεις που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες.

29. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η εκτίμηση της ζημιάς που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες χαρακτηρίζεται από σημαντικό βαθμό κερδοσκοπίας και εικτολογίας. Ειδικότερα, προϋποθέτει ότι οι προσφεύγοντες θα μπορούσαν να εκμισθώνουν διαρκώς και απρόσκοπτα τα ακίνητα και βασίζεται στην παραδοχή ότι οι μέσες αγοραίες τιμές θα αυξάνονταν συνεχώς από το 1987.

30. Όσον αφορά το αίτημα των προσφευγόντων για αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης, το Δικαστήριο έχει τη γνώμη ότι πρέπει να τους επιδικαστεί και ένα ποσό για το άγχος και την αναστάτωση που πρέπει να βίωσαν οι προσφεύγοντες όλα αυτά τα έτη καθώς αδυνατούσαν να χρησιμοποιήσουν την περιουσία τους.

31. Ενόψει των ανωτέρω και λαμβάνοντας υπόψη διάφορους παράγοντες αύξησης ή μείωσης της εκτιμώμενης αποζημίωσης, καθώς και τις αβεβαιότητες που ελλοχεύουν σε κάθε προσπάθεια ποσοτικοποίησης

των πραγματικών ζημιών που υπέστησαν οι προσφεύγοντες, το Δικαστήριο θεωρεί εύλογο και δίκαιο να επιδικάσει στους προσφεύγοντες το συνολικό ποσό των 5 εκατ. ευρώ ως αποζημίωση λόγω υλικής και ηθικής βλάβης, συν τους φόρους με τους οποίους μπορεί να επιβαρυνθεί το ποσό αυτό.

B. Δικαστικά έξοδα

32. Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα, οι προσφεύγοντες ζητούν συνολικά 61.063 ευρώ, συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ. Υποστηρίζουν ότι, λόγω της σοβαρότητας και του πρωτοφανούς χαρακτήρα της υπόθεσης, ήταν απαραίτητο να λάβουν τις υπηρεσίες Τούρκου δικηγόρου και εξειδικευμένων Ελλήνων και Κύπριων δικηγόρων για τις διαδικασίες ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου του Στρασβούργου. Η αμοιβή του Κύπριου δικηγόρου ανήλθε σε 13.911,43, ενώ του Τούρκου και του Έλληνα δικηγόρου συνολικά σε 30.333 ευρώ. Για τη σύνταξη του αιτήματος για δίκαιη ικανοποίηση, πραγματοποιήθηκαν επιπλέον έξοδα 16.818,75 ευρώ για τις αμοιβές τριών Κύπριων δικηγόρων. Τέλος, για τις τρεις εκθέσεις εκτίμησης σχετικά με τα τρία ακίνητα κατέβαλαν 3.000 ευρώ.

33. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα αιτούμενα ποσά είναι αναπόδεικτα και υπερβολικά.

34. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, δικαστικά έξοδα επιδικάζονται στον προσφεύγοντα μόνο στο βαθμό που αποδεικνύεται ότι ήταν πραγματικά, αναγκαία και εύλογα.

35. Στην παρούσα υπόθεση, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν τιμολόγια που καταγράφουν το χρόνο που αφιέρωσαν για τη σύνταξη και υποβολή της προσφυγής τους οι Τούρκοι, Έλληνες και Κύπριοι δικηγόροι τους και τα έξοδα που πραγματοποίησαν για τη σύνταξη των αιτημάτων για δίκαιη ικανοποίηση.

36. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η υπόθεση περιλάμβανε την ανάγνωση αρκετών έγγραφων αποδεικτικών στοιχείων και απαιτούσε αξιόλογο βαθμό μελέτης και προετοιμασίας. Ειδικότερα, τα έξοδα που συνδέονται με τη σύνταξη των εκθέσεων αποτίμησης ενόψει της διαρκούς

φύσεως της κρινόμενης παραβίασης ήταν σημαντικά ώστε να μπορέσει το Δικαστήριο να λάβει απόφαση σχετικά με το ζήτημα της δίκαιης ικανοποίησης.

37. Αν και το Δικαστήριο δεν αμφισβητεί ότι μέρος των αιτούμενων ποσών για δικαστικά έξοδα σχετικά με την ενώπιόν του διαδικασία ήταν πραγματικά και αναγκαία, θεωρεί ότι τα αιτήματα των προσφευγόντων σχετικά με την εκπροσώπησή τους ενώπιον του Δικαστηρίου είναι υπερβολικά. Ειδικότερα, το Δικαστήριο δεν πείθεται σχετικά με την ανάγκη για πρόσληψη δικηγόρων από τρεις διαφορετικές χώρες και το ποσό της αμοιβής που ζήτησαν αυτοί οι δικηγόροι. Ως εκ τούτου, αποφασίζει να επιδικάσει συνολικό ποσό 15.000 ευρώ.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

38. Το Δικαστήριο ορίζει ότι οι τόκοι υπερημερίας θα υπολογίζονται με βάση το επιτόκιο της διευκόλυνσης οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας συν 3 εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕΡΩ ΛΟΓΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Αποφασίζει:*

(α) ότι το καθ' ου Κράτος οφείλει να πληρώσει στους προσφεύγοντες, εντός τριών μηνών αφ' ότου η απόφαση καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 παρ. 2 της Σύμβασης, τα ακόλουθα ποσά, τα οποία θα καταβληθούν σύμφωνα με την ισοτιμία που ισχύει την ημερομηνία εξόφλησης:

(i) πέντε εκατομμύρια (5.000.000) ευρώ, συν τους φόρους με τους οποίους μπορεί να επιβαρυνθεί το ποσό αυτό, ως αποζημίωση λόγω υλικής και ηθικής βλάβης,

(ii) δέκα πέντε χιλιάδες (10.000) ευρώ, συν τους φόρους με τους οποίους μπορεί να επιβαρυνθεί το ποσό αυτό, για δικαστικά έξοδα,

(β) ότι από τη λήξη της προαναφερθείσας τρίμηνης προθεσμίας και μέχρι την εξόφληση, θα πληρώνεται απλός τόκος επί του ανωτέρω ποσού, ο οποίος θα υπολογίζεται με βάση το επιτόκιο της διευκόλυνσης οριακής

χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας συν 3 εκατοστιαίες μονάδες.

2. *Απορρίπτει τα υπόλοιπα αιτήματα των προσφευγόντων για δίκαιη ικανοποίηση.*

Έγινε στα Αγγλικά και κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 1 Οκτωβρίου 2013 σύμφωνα με τον Κανόνα 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

Stanley Naismith
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Guido Raimondi
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ακριβής μετάφραση από τα Αγγλικά του συνημμένου εγγράφου

Αθήνα, 24 Ιανουαρίου 2014

Ο μεταφραστής του Υπουργείου Εξωτερικών

Βασίλειος Δ. Μπελεκούκias